

BENETEAU OCEANIS 48 BLUES

Podél pobřeží Albánie 1/2

Plavbu jsme absolvovali na plachetnici Oceanis 48.

Albánie nás lákala už dlouho. Po mnoha a mnoha plánovacích schůzkách jsme se konečně dohodli. Kapitánem byl zvolen Karel a posádku tvoříme já – Viktor, Iva, Ondra, Ilča, Bonzo, Meloun a Danča. Jako nástupní stanice byl zvolen Tivat v Černé Hoře, jelikož nám bylo řečeno, že proclení z Evropské unie do nečlenského státu je složitější, než pokud to celé má proběhnout mimo EU. No, příště budeme moudřejší.

Trasa byla naplánovaná z Tivatu do Shëngjinu a následně na hranice Albánie s Řeckem, tedy na pláž Tongo, a potom pomalu zpět. Vypočítali jsme si, že nám cesta potrvá čtrnáct dní. Pro plavbu jsme zvolili Oceanis 48 z roku 2014. Albánský agent na proclívání, kterého nám doporučili v SimpleSail, nás celkem přišel na 195 eur. Dle zkušenosti je to jediná možnost, jak bez větších

problémů projít albánskou celní procedurou. Byl to skutečně neocenitelný občan.

Odjezd byl naplánován na pátek 16. 6. 2023 v jedenáct hodin. Ve tři čtvrtě na jedenáct volal Karel, že mu nejdou brzdová světla, přitom auto bylo den po STK, a že bude potřeba jet mým autem. To nám to pěkně začíná. Po drobných zmatcích jsme nakonec přece jenom vyjeli

z Česka přes Rakousko, Slovinsko, Chorvatsko do Černá Hory s přespáním v Chorvatsku u Šibeniku, kde jsme měli předem domluvené ubytování v apartmánech. Cesta proběhla v klidu, pouze na hranicích mezi Chorvatskem a Černou Horou jsme čekali asi půl hodiny. Trajekt přes boku Kotorskou stojí pět eur pro auto a čtyři cestující. Trasa autem z Olomouce měří tisíc dvě stě padesát kilometrů.

Marina Tivat

Marina v Tivatu je standardně vybavená podobně jako jsou mariny v Chorvatsku, avšak samotné okolí je přeplněno obchody s neobyčejně drahými blbostmi. Pokud chce našinec zajít na jídlo nebo pivo, je potřeba jít až na nábřeží do starého města, tedy za bránu, kde je to už normální. Místní bar v marině „Buddha-Bar Beach Porto Montenegro“ jsme raději nezkoušeli, na to by asi lodní kasa nestačila. Prodejna potravin přímo v marině má přitom ceny běžné. Stejně tak ceny vybavení sprch a WC.

Zajímavá je absence vozíků na bagáž. Dá se sice autem zajet až k molu, ale stejně je potřeba bagáž natahat ručně do lodi. Dojet autem k molu však vyžaduje zvednutí závor, což není jenom tak, pokud neznáte například jméno lodi. A ještě je zajímavé, že není možno vyjít z mariny v plavkách. Zajímavostí jsou dvě ponorky a různé jiné historické vojenské artefakty umístěné přímo v areálu mariny.

Vzhledem k tomu, že jsme přespali v Chorvatsku, jsme byli v marině již v půl třetí odpoledne. V propozicích byl nahlášen check-in od sedmnácti hodin, tak jsme nijak nespěchali. Už jen najít kancelář podle mapky byla docela bojovka a bez telefonu bychom ji asi nikdy nenašli. Na místě jsme se dozvěděli, že je loď nachystaná, máme si projít papíry k check-inu a můžeme se nalodit. Pak prý někdo přijde, dokončíme check-in a předá nám doklady

Ubytování po cestě jsme měli domluvené v Šibeniku.

od lodi, které jsme v kanceláři probrali. Zaplatili jsme tranzit log, motor ke člunu a zjistili jsme, že vzdušné, tedy turistická taxa, se platí ve speciální kanceláři, která má v pátek otevřeno jen do dvou hodin odpoledne. Ale v sobotu prý má od osmi ráno. Takže dnes neodjedeme. Vítejte na Balkáně. Raději už nebudu zmiňovat, že když jsem se v charterové agentuře ptal, jak je to s proclením do Albánie,

tak jediná jejich odpověď byla: „To musíte do Baru a tam udělat check-out z Černé Hory a check-in do Albánie budete dělat v Dureš.“ Náš plán ovšem byl odejít se z Černé Hory v Tivatu a do Albánie se přihlásit v Shëngjinu.

Proclení v Černé Hoře

Ráno v osm stojíme s Ondrou a se všemi dokumenty od lodi a pasy u budky, kde se platí vzdušné. Po chvíli zpoždění je otevřeno, je odbaven jediný klient před námi a po kávičce, kterou si úřednice jde uvařit a vypít vedle, přicházíme na řadu. Zhruba o půl deváté se dozvídáme, že podle slečny nejsme v Černé Hoře, protože nemáme v pasech razítka z hranic. Zajímavá úvaha. Za prvé, do Černé Hory se dá jet na občanku, a za druhé, i když jsme někteří ukazovali pasy, „pozemní“ celník nám tam stejně razítka nedal. Ale úřednice trvá na svém, prý musíme počkat do zítřka, až přijde inspektor, který nás proclí a dá nám potřebná razítka. Je neoblomná, anglicky se dohadujeme a teprve až na Ondrovy výhrůžky, že půjdeme k soudu, aby nám zaplatili ztrátu jednoho dne, že už jsme chtěli odjít do Albánie včera, koho že můžeme zažalovat, se úřednice lekne a řekne, ať tedy jedeme, že to vyřídíme, jak se vrátíme. Máme všechny potřebné doklady, tak se jdeme do vedlejší budky celníků zeptat, jestli nás vyclí z Černé Hory. Ale to oni můžou, až když přijedeme k celnímu molu i s lodí.

Trajekt přes boku Kotorskou

Ponorka v marině Tivat

Zhruba ve tři čtvrtě na devět přejždíme na celní molo, které je z vnější strany přístavu, a začala další legrace. Na břeh může už jenom jedna osoba a chtějí kapitána, takže anglicky mluvící Ondra byl vykázan zpět na loď. První, co celník chce, je papír z kapitanátu. Ten nemáme, ale naštěstí je to kancelář o dvě buňky dál. V ní nikdo, jen na dveřích telefonní číslo. Dovolám se a že prý přijde za patnáct minut. Balkánských, takže za půl hodinky odcházím s papírem zpět k celníkům. Chvilí si jediný celník, co tam je, prohlíží pasy, zvláště moje razítka z Albánie z minulého roku. Neumí ani slovo anglicky a chce po mně od každého „biely papier“. Říkám anglicky, že nemám, ale že když mi formulář dá, tak ho na lodi vyplníme a donesu mu to. Na to se tváří tajuplně a albánsky mi asi sděluje, že za to je pokuta tisíc eur. Ale že to tentokrát nebude chtít a podává mi ruku. V tom okamžiku jsem si uvědomil, že nemám u sebe žádné peníze v hotovosti, jen platební kartu. Celník se chvíli hrabe v pasech, kouká do počítače a pak znova opakuje, že je to mezi námi, a podává mi ruku. No, co vám mám povídat, asi až na počtvrté mu došlo, že já jsem to buď nepochopil, nebo že ty peníze nemám. A zapisuje nás do knihy, dá razítka do pasů a mě propouští. Jen co vyjdu ze dveří, na mě ale volá, že to ještě není všechno, a posílá mě na policii. Tam si naštěstí jen naskenují pasy a můžeme vyplout.

Naše zkušenost a doporučení v těchto zemích je nosit pasy raději všude s sebou, hlavně při jednání s celníky i při kotvení v marinách.

Celní molo v Shëngjinu

První etapa z Tivatu v Černé Hoře do Shëngjinu v Albánii

V deset hodin a dvacet minut jsme konečně po všech procedurách vypluli z mariny směr Shëngjin. Deset minut před osmou hodinou večer jsme překročili hranici do Albánie a v půl jedenácté jsme připluli do nákladního přístavu v Shëngjinu. Navionics tam ukazoval plavební dráhu vyznačenou majáčky, ale to jaksi nebyla pravda. Jak jsme zjistili později, není to v Albánii nic zvláštního. Ale kde zakotvit? Projeli jsme přístav až skoro do konce, kde už se zdálo, že nic není. Volali jsme samozřejmě přístav, ale nic. Volali jsme agenta a ten nám poslal špendlík v mapách. Bylo to skutečně až na konci. Když jsme tam poprvé nahlédli, tak bylo jasné, že se tam s naší lodí neotočíme. Napodruhé jsme sem tedy zacouvali. Uvázali nás na rozpadlou dřevěnou loď mezi obrovský „vrak“ nákladní lodě a molo. Tam by tedy nikdo celní molo nehledal.

Po „přistání“ a zmatené konverzaci se zástupkyní agenta a místními policisty, kteří tam měli buňku, zazněl příkaz vybrat pasy, zaplatit 65 eur a jeden člen posádky je má následovat. Ondru s pasy naložili do auta a někam odjeli. No, nebylo to příjemné. Za chvíli však Ondra přijel s pasy a se zprávou, že nám ráno dovezou potřebné papíry. Nákladní přístav v Shëngjinu je skutečná pecka. Uložště vraků, které ale evidentně vyplouvají na moře, smrad z ryb a splašků, prostě hnus. Nutno ale říct, že to byl první i poslední nepříjemný zážitek v Albánii.

Během první etapy jsme upluli 22 Nm na plachty a 47 Nm motor, celkem 69 Nm.

Druhá etapa z Shëngjinu do zátoky Sheen-Janit, Gjiri I do města Saranda, albánský též Sarandë

Světě div se, v devět ráno přijela zástupkyně agenta a dala nám potřebný papír. Důvěra v agenta se zvýšila. Okamžitě jsme z toho smradu v nákladním přístavu přejeli na kotvu před městskou pláž a jeli na nafukovacím člunu nakoupit vodu, nějaké potraviny a data pro přístup na internet.

Loď sice měla tři nádrže na vodu, ale víme, jak to s tou vodou je. Používáme ji pouze na vaření a umývání. Také jsme předpokládali, že voda nepůjde jen tak snadno v Albánii natankovat, což byla částečně pravda. Proto dokoupit aspoň šedesát litrů pitné vody bylo namístě. Původně jsme chtěli přespat na kotvě někde u Baja Pierit dle Navionics, kde mělo být u břehu asi šest metrů. To byla mylná představa. Celé pobřeží mezi městy Durres a Vlora se skládá více méně z delt řek a pobřeží je bahnitě s proměnlivou hloubkou. Těch šest metrů bylo odhadem zhruba jeden a půl námořní míle od břehu, kde mělo být čtrnáct metrů, což na klidné kotvení nevypadalo.

K tomu ještě vsuvka o check-inu lodě. Na dotaz, jestli je hloubka měřená od hladiny, nebo od kýlu, odpověděl Rus, co nám loď předával, že od hladiny. V marině to ukazovalo nějakých sedm metrů, což zhruba se dělo i s Navionicsem. Velmi zhruba. Při

prvním zakotvení jsem to pod vodou zkontroloval a zjistil jsem, že je hloubka jistě měřená od kýlu lodi s velkou rezervou. Nechtěl jsem jim sahat do nastavení, a tak jsem k uváděné hloubce připočítával čtyři metry. Bizarní bylo, že při zkoumání mělčin na jihu

Celní molo v Sarandë

inzerce

BEZPEČNÁ KOLA PRO RADOST

v originálních rozměrech nebo s Typovým listem!

				
AEZ Havanna dark 19" – 21"	AEZ Havanna grey 19" – 21"	DOTZ MarinaBay black 18" – 21"	DOTZ MarinaBay bronze 18" – 21"	DOTZ MarinaBay dark 18" – 21"
			 <p>Bezpečnostní šrouby/matice</p> <p>ZDARMA! K sadě kol AEZ a DOTZ (Sicuplus musí být součástí objednávky) Od 1.3. do 30.6. 2024</p>	
DOTZ Suzuka bronze 18" – 20"	DEZENT KE dark 16" – 18"	DEZENT KE black 16" – 18"		

NOVÉ DESIGNY LITÝCH KOL

2024

www.alcar.cz

Albánie jsme občas měli údaj o hloubce minus jeden a půl metru. A to jsme pořád volně pluli. Takže bylo rozhodnuto, že pojedeme dál. Zhruba v devět večer jsem s Ilčou převzal službu a pokračovali jsme v cestě na jih. Pro jistotu jsem změnil kurz více na moře, protože v jednom místě tam Navionics ukazoval tři metry, což jsem už nebral vážně. O půlnoci jsem předal službu Ondrovi, kurz na západní kardinální znak nad Sazanem a šli jsme spát.

Služba od půlnoci do dvou do rána probíhala bez problému. Jediným zpestřením nám byl okamžik, kdy jsme měli kurz skoro stejný jako loď asi půl námořní míle před námi a hlídka hlásila: „Teď jsme projeli pár metrů od rybářské bójky.“ Přičemž hláška se opakuje zhruba za minutu ještě dvakrát. Na mapě nic značené není, takže je jasné, že loď před námi je rybářská a ty bójky tam před námi hází. Už chystám změnu kurzu, když mi na potvrzení naší domněnky zaznívá z vysílačky naštvaným hlasem albánština, pravděpodobně nadávky. Po změně kurzu se blízká setkání s bójkami ani albánské nadávky již nekonaly.

Striktně se držíme mimo „military area“ vyznačenou v mapách, ale jak později zjišťujeme, už se smí plout i do těchto oblastí. Při světle čelo-

vek kotvíme, kotvu vyzkoušíme a drží pěkně. Tak se snažíme rychle dospát noční manko.

Ráno jsme se vzbudili v zátocě Sheen-Janit na proti Vlore a den začínáme příjemným koupáním. V půl jedenácté vyplouváme směr Saranda. Telefonicky jsme se snažili od našeho agenta zjistit, kde se tam dá zakotvit. Poslal nás samozřejmě na celní molo, i když jsme do Řecká nechtěli a on to moc dobře věděl. Na druhou stranu to bylo pěkné hlídání „parkoviště“. Samozřejmě večer agent volal, že to nebude zadarmo a chtěl dvacet eur.

Vzhledem k tomu, že jsme spali na celním mole, byl trochu problém se dostat do města, ale všechno se vysvětlilo a šlo se na večeri a prohlídku města. Řekl bych, že v Sarandě bylo všechno v pořádku.

Během druhé etapy jsme upluli 25 Nm na plachty a 134 Nm na motor, celkem 159 Nm.

Třetí etapa ze Sarandy na pláž Tongo u hranic Albánie s Řeckem a na poloostrov Ksamil

Odjezd ze Sarandy jsme naplánovali na devět ráno a vypluli jsme směr hranice s Řeckem, které bylo dosaženo v poledne, čímž byl splněn cíl naší cesty. Teď už jenom pomalu zpět.

Na hranicích s Řeckem se nachází pláž Tongo, kde mají rybáři z obou stran hranic spousty sádek na ryby. I tak je to naprosto kouzelné místo, jako ostatně všechno, co jsme na zpáteční cestě viděli.

Cestou zpět jsme se chtěli podívat na Ali Pašuv hrad (Ali Pasha's Castle), kam jsme se podle Navionicsu měli dostat, ale vzdali jsme to. Voda tam prostě není. Během plavby do zátoky Ksamil je spousta nádherných pláží a restaurací. V zátocě Ksamil jsme spustili kotvu a zahájili rekreaci. Před kotvením, kdy jsme proplouvali mezi ostrůvky a různými šlapadly, přijela vodní policie. Policisté zatroubili, zamávali, usmáli se a jeli pryč. Prostě paráda. Pláže Ksamil jsou zcela v západním stylu, jako ostatně všechny. Večer jsme si dopřáli prohlídku města a návštěvu restaurací, nakoupili jsme pomeranče a mluvili s krajany. Také jsme viděli, že domy ve druhé řadě od moře již tak „západně“ nevypadají.

Během třetí etapy jsme upluli 6 Nm na plachty a 17 Nm na motor, celkem 23 Nm.

Čtvrtá etapa od poloostrova Ksamil na Kakome Beach do zátoky Palermo a do Porto Palerma

Při dalším posunutí jsme se stavili v zátocě Kakome, což je opět nádherná pláž a bez restaurace. Což je dobře, protože výletní lodě se tady moc nezdržují a mizí za roh na Kroréza Beach, kde už nějaké ty podniky jsou.

Ke spaní byla vybrána pláž Palermo Beach, kde je zakreslené molo. Ano, je tam. Ihned po vyvázání přijel pracovník služby z mariny v neurčité uniformě a okamžitě nás vyhnal, že je to prý „military area“, nic jiného anglicky neuměl. Nevím, co je na kusu rozpadajícího se betonového čehosi vojenského, ale budiž. Odvázali jsme se a hodili před tuto „atomovou základnu“ kotvu. To už bylo OK...

Během čtvrté etapy jsme upluli jen 4 Nm na plachty a 21 Nm na motor, celkem 25 Nm

Pátá etapa ze zátoky Palermo u Porto Palerma do Himarë a na pláži Gjipe a Grama Bay

Ráno využívá část posádky k návštěvě místní pevnosti Ali Paši Tepelenského (Ali Pasha Tepelena Fortress). Pevnost je velmi podobná té u vjezdu do Šibeniku, kterou jistě mnoho námořníků zná. Neobvyklá je

Pevnost v Porto Palermu

Pláž Gjipe

tím, že je velice citlivě opravena, a také je nezvyklý její tvar, je trojúhelníková se třemi bastiony. Vstupné je symbolické a uvnitř je příjemný chládek. Přístupné jsou všechny její části, od žaláře až po střechu.

Podél pobřeží jsme se vydali do Himarë, kde jsme zakotvili před pláží a vyrazili dokoupit všechno, co chybělo. Ve městě jsme sice nenašli nějaký supermarket, ale všechno se dalo sehnat v menších obchodech. Když něco neměli, poslali nás tam, kde to měli.

Další zastávku jsme si udělali u pláže Gjipe, což je prý nejhezčí pláž Albánie. Je pravda, že je tam nádherně. Pláž je dostupná z pevniny pouze pěšky nebo terénním autem poměrně hlubokým kaňonem. Jsou zde i bary a restaurace.

Na noc jsme dopluli do zátoky Grama Bay. Další překrásné místo, kde jsme byli sami, když nepočítám jednoho kajakáře, který neustále pobíhal po pobřeží a stěhoval kajak. Vzhledem k tomu, že Karel chtěl neustále něco vyvozovat na břeh a zatím nebyla příležitost, jsme dali kotvu a vyvázali se na skálu. Místní restaurace byla zavřená, a tak jsme si udělali večírek na lodi.

Tentokrát jsme na plachty neupluli nic, jen 21 Nm na motor.

Šestá etapa z Grama Bay do mariny Orikum

Marina Orikum je v Albánii velká zvláštnost a troufám si říct endemit, protože byla jediná svého druhu, kterou jsme během plavby potkali. Jediná se podobá všeobecně přijímané podobě mariny. Kotvení na mooring, voda, elektrina na molu, sociální zařízení a restaurace. Samozřejmě jsme v Albánii. Jestli nebudete jíst, tak si musíte jít sednout do jiného oddílu restaurace o metr vedle. Když jsme obsluze řekli, že jíst budeme později, tak ji to nijak nezlomilo. Přesedli jsme si. Po objednání piva v restauraci nám bylo řečeno, že má pouze jedno a že ho stejně musíme zaplatit hned, protože se střídají směny. Nastupující obsluha již nebyla tak amatérská a nějaké to pívko se našlo. Nakonec to byl pěkný večírek s večerí a samozřejmě s několikánásobným přesednutím, protože jsme nejedli všichni spolu. Na jídlo jsme si někteří dali prý albánskou specialitu, plněné chobotnice a plněné sépie. Bylo to velmi chutné, v zapékačím misce s omáčkou a podobalo se to kuřeti na paprice.

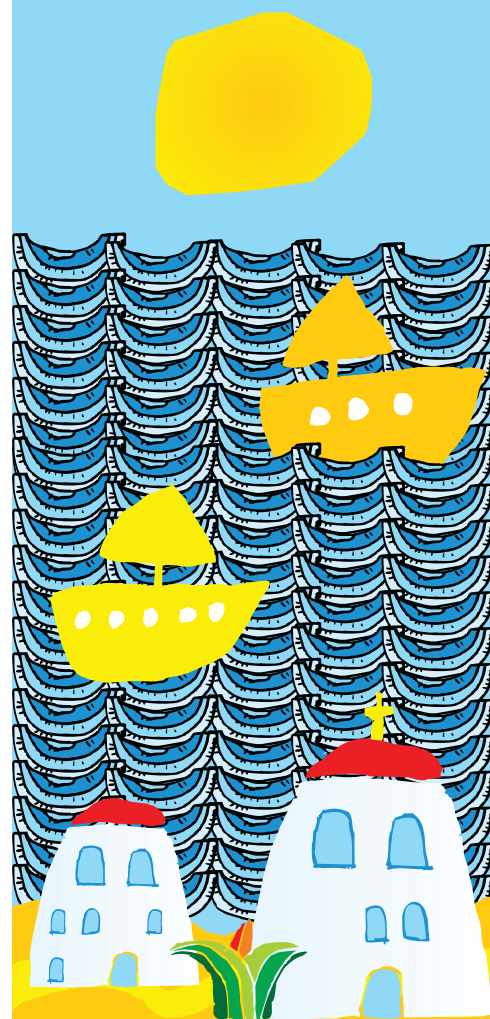
Cena za kotvení 73 eur, na plachty jsme upluli krásných 5 Nm a 23 Nm na motor, celkem 28 Nm.

Pokračování příště

**Lodní deník BLUES vedli Viktor Králík,
Karel Malý a Ondřej Malý
Foto archiv BLUES**

UŽIJTE SI ŘECKO

POJEĎTE DO ŘECKA NA PROVĚŘENÉ JACHTY Z NAŠÍ ZÁKLADNY V LAVRION

...A S NÁMI NA MOŘE
www.altumare.cz